

TVÄRS GENOM CANADA

Besök på "boarding-huset". — Goda förtjänster för "skogsbussar". — Annat var det på min tid i Michigan. — Stockholmsmurens. — Snälla pojkar, svenskarne. — En automobilutrustning genom ett tjuvande nejd. — God uppfostran åt barnen är en av de viktigaste. — Vi sitta oss till bords.

Reseskildringar från en semestertripp av OTTO ELANDER.

VII.
— Så hade konsulin och jag suttit och pratat en timmes tid, då fru konsulinnan kom in och frågade, om hon ej finge bjuda på en enkel middag. Jag tackade men förklarade att jag redan bjudit min värderade vän och Odd Fellowbrodern Charles Nyberg middag på Prince Arthur och hoppades att konsulin med fru även skulle göra mig den äran.

Nej, konsulin kunde ej komma — men konsulin sade tack. Då han insåg, att jag ej kunde antaga deras välvilliga inbjudan. Men jag såg på dem båda att de voro upprigtigt ledsna att ej få se mig som gäst i deras trevna hem.

Så var det f. ö. över allt under hela min långa resa tvärs genom landet: över allt blev man mottagen som värd man en riktig nära släkting och man blev synnerligen förtämd, när den värdmottagande bjöd en ästaka. Men jag är en kärv gammal man, som egerna låter mig bjudas — jag vill hellre bjuda själv.

Men nu ta vi först en automobilutrustning genom Sverige, sade konsulin. Och det erbjudandet accepterades utan tvekan.

Först hälsa vi på "Skandinaviska Hemmet", fortsatte han, sedan vi väl kommit upp i hans "Overland", för där kan du få träffa våra landsmän och språka med dem direkt. "Gott!" Och några minuter senare stego vi av vid "Hemmet", som är en sorts kooperativt "boarding-house" för skandinaverna i orten.

De två inre skildes sig inte ett dugg från de "boarding-house", som jag i min ungdom hedrade med min närvaro i Michigan och Wisconsin. Det var precis samma utrustning och förtjänster och allt ingav en känsla av väntnad. Och gläderna sågo precis lika utslagna och uttråkade ut som min ungdoms kumpaner.

På ett sammanträde såg ett soligt nummer av Norskaflamman, som synbarligen var norsk student. Jag var genast inne i en miljon.

Här han i en tidning från Sverige, som kommit hit för att se hur i han det presenterade konsulin. — Själv då i en tidning, sade en yngling, "nys från plögen tagen", och varna för all emigration. För här är det tydligen ett inget arbete kan man få.

— Hur kan ni då leva, frågade jag på mitt praktiska sätt. I hon väl inte gräsa här på Hemmet? — Nej, hordan heller gör vi. Men vi ha nys kommit in från skogarna, så vi ha väl en liten sparrang att dra oss fram på.

— Hur mycket tjänar ni i skogarna nu för tiden? — Vi få 25—40 dollars i månaden. — Och sällan fritt? — Ja, naturligtvis. Mat och logis måste de ju ge en. — Hurdan är maten och logiet då? — Maten är god i regeln. D. v. s. om man bryr ut sig till svenska och finska boskar. Canadeparnen äro inte som arbetat bra. Pinnarna äro blott ett arbete för de ge en ordentliga slingar att ligga i, och det får man inte alltid hos de andra basarna.

— Ja, inte berättar jag mig på saken, sade jag, men det var jag att när jag var skogsbuss i Michigan 1889, så voro vi glada, när vi fick 10 till 15 dollars i månaden. Och 1893 var man allt mycket glad om man lyckades få arbete i skogsbussarna för bara mat.

Det var märkligt att se huru alla ändrade uppförande mot "tidnings-mannen", när de hörde, att även han varit skogsbuss. Det var ju en "känslig" som språkade med dem, ej en av de där hatade "herremännen" från Sverige. Och jag berättade för dem en del saker ur mitt växlade liv som sällsamt skogsbuss och gravarbetare i Staterna — staterna med stort S, ty det långtar varje nykommen invandrar i Canada, det är det stora underlandet!

Jag hade där varit med om både goda och dåliga tider — mycket värre tider än de som nu ankasta världen över den gamla som den nya. På den tiden kände vi ej till 8-timmarslagen.

ORDET FRITT

Alla Svenska Canada-Tidningens prenumeranter och övriga even-skär äro välsägna att veta sig i denna veckans. Redaktionen lägger sig dock intet moraliskt ansvar för i dessa skrivelser uttryckta åsikter. Författarna äro ensam ansvariga för innehållet i sina skrivelser. 1. Skriv endast på ena sidan av papperet och med blått. 2. Skriv så tydligt och kortfattat som möjligt på så gånge som möjligt. 3. Skriv tydligt och kortfattat som möjligt på så gånge som möjligt. 4. Skriv tydligt och kortfattat som möjligt på så gånge som möjligt.

BREV FRÅN EDMONTON

Härmed insänder undertecknad \$2 som likvid för S. C. T. för ånnu ett år. Jag har haft den, sedan jag kom till landet och vill ej undvika den, och att det finnes en svensk, som kan bli så förförd, att han ursäktar att insända sin prenumerationsavgift, är för oss grönöglingar en gåta. Försök det i "Old Country". Måste själv med dalapojken säga, att jag likar detta land, och de som tillhört den arbetande skaran och genomgått krigsårens skårsked, kunna ej känna någon stor hemlängtan. Det hjälper ej, att landet under alla tider varit priset för sin skönhet och prakt. Arminstonsen hindrade det ej, att massor av kvinnor framföde missbildade barn på grund av undernäring i städer och fabriksambalier under krisåren, under det att såd och varjehanda livsformönderheter lägo i de stora förrådshusen och förstördes. I affärerna fick man knäpptast något åbart i trots av att man hade kort av alla möjliga färger och storlekar. Den mat som på restaurangerna bestods för arbetafolk, var för det mesta en liten stull och några rötblar samt en brödsbit, som till smak och utseende kunde hänföras till våra förfäders bärbröd. Kaffe kokades på den tiden av ekollon eller rostad vitstekt och diverse andra näringsämnen.

och andra moderna påfund. Vi voro glada när vi fingo arbeta i hur många timmar som helst. Jag talade om för dem huru målarna i Chicago sommaren 1887 strejkade flera månader för att driva igenom 8-timmarslagen. Och huru de 1888 strejkade för att få arbeta hur många timmar om dagen som helst!

En i sällskapet varande Stockholmsmurare var också "arbetlös". Han kunde få arbete, hur mycket som helst — men de ... vilja endast betala 2 dollars om dagen! Då såg jag hellre dank, dekreterade han i Stockholm kunde jag tjäna 25 a 30 kr och mera om dagen och här bjuder de mig 12! Nej tack! I Staterna fortfarande med stort S! — betala de 15 till 20 dollars om dagen. Nej, ty tusan, Canada är ett uselt land!

Herre Gud! Resa bortemot 6000 miles och betala bortemot 600 kr för att komma från köttgrötorna i Stockholm — och så detta hela vinsten!

Men jag tror för min del, att när min vän muraren var i några år i Canada eller därifrån lyckats kräva sig in i Staterna, så kommer han att ta murenslevn i vacker hand och bygga ut sig en vacker framtid men det går förstås inte medelst feta ord och 8-timmars arbetstid. Det skall bli roligt att träffa honom en dag, då han stolt reser hem till Sverige för att hälsa på — vi skola då gemensamt skratta åt vår ungdoms förtvålade och väl idvella tro på det underbara landet Utopia.

Medlemmarna i kooperativa bolaget "Skandinaviska Hemmet" voro dock i själva verket en samling snälla karlar, som svenskarerna ju i grund och botten äro. Ehuru de själva ej ägde öfverförd på denna världens goda, v. s. mynt hade de dock veckan innan jag kom skramlat ihop 50 doll. och överlämnat summan till konsulin, som ägde att utdela beloppet bland nedtillhörande landsmän. Summan var ju ej stor — men för dem var den stor och locka lärar fram i okänsligare ögon än mina.

Som goda vänner skildes vi snart åt, men ofta få mina tankar till det gamla otrevliga boarding-huset i Port Arthur med dess praktiska, men med sitt omisskännliga svenska gäster.

Och nu fortsatte vi vår automobilfärd genom de båda städerna, vilkas läge vid Superiorjön är bedärkande ur turistpunkt och givande ur kommersiell. En halvtimme tog det att köra ut till Kakabekafallen, varefter tvillingstäderna anlåg sitt stortrade elektricitetsverk med obergånad vattenkraft, för närvarande förfogade sig över 75,000 H. K., men man håller på att utbygga ytterligare 30,000. Kakabekafallen äro 10 fot högre än Niagara, så skola minst 10-ontal för eder detta underbara faktum.

En av de finaste golfbanor i världen finnes här och utgör en stortrad attraktion för golf-entusiaster. Långt borta från Staterna, därifrån man via Duluth kan åka hit på en den praktiska oemtentboulevard på knappa sex timmar.

Gott om skolor och kyrkor funnos det också i de båda tvillingstäderna och man står "baffs", när man såg, hur mycket dessa unga samhällen kösta på sig för sina barns uppfostran. Faderna veta vad som är det viktiga gaste här i jordelivet. Det är vad de själva i regeln fått undvika, en regelbunden, ordnad skolupfostran. Och det vilja de dock giva sina barn och där för äro de mer än fruktiga, när det gäller anslag åt skolor och kyrkor.

Men ut börjar det att mörkna och midnagstimmarna äro snart inne. Midnagstimmarna! Mörkna! Hur hänger det ihop. Jo, så följarna äro vi i det demokratiska Canada att vi där äro middag mellan 6 och 8 o. m. Lunch intaga vi mellan 12 och 2 — och någon kvällsmat i svensk bemärkelse intagas inte.

Således vända vi vår ståtthält åter mot staden och vid 1/2-tiden stiga vi av vid det ståtliga-hotellet Prince Arthur, där vännen Nyberg står och öfvertaligt väntar på oss.

Han är hungrig och det äro vi också! Till bords, mina herrar!

SVENSKA BREV.

Det kan intressera svenskar och utvandrare i Canada, hur vi har det här under denna vinter. Det brukar vara så denna tid på året att alla arbetskräften mobiliseras upp i skogarna för timmerkärning, det enda, som sällra händelser är, när det händer att vi kunna förtjåna en styver på. Kober å basvigar äro i ordning, men o. v. kn...

nu fins ej någon snö, ej ens en tunn dunnas dag, det som något litet en tid före jul men den snälle bort och blivader har det varit hela tiden sedan för ett par dagar sedan var det 11 grader varmt i solen. Det ser ut som att ej många kullar skall komma till vattendragen denna vinter och vad detta betyder för nörrännings-kampanjen som hälet räknat ut, det är ju timmerköringen på vintern och förtjänsten på våren som skall kunna förkänslas på och då det utseendet blir det arbetslöshet och tillhörig därav ekonomiskt dåligt. Vi hoppas på att det skall snart bli snö, då vi ha februari å mars kvar av vintern, kan det ännu räddas något i öfrigt går det här sin gilla gång inom det område som rör denna plats. Händningar till alla f. d. haverobor, som kända under tecknad.

Övertureringen den 19 jan. 1925. Jan Andersson.

RYSKA HISTORIER.

För S. C. T. av E. A. Nylund.

Hur ofta har man läst, så väl under som efter revolutionen sett dessa ryska historier utspela sig? Förkommit i den tidningspress som äges och kontrolleras av de a. k. övre tio tusen, har det varit historier om skräckvådor och terror om mord och brand och öhyggligheter.

Revolutionens ledande män har så länge framhållit som råberövningar och bloddrypande barbarer att folk, som jag efter jag och efter jag äro laer därom i sina "liv och busorger" till sist gripes av rädsla och förskräckelse och tycker sig känna blodrik, när de höra ordet bolsjevik uttalas.

En av revolutionens män på senaste tid figurerar i världspressen på den ryska revolutionens motståndare (Jekun) höger man Felix Djerzinsky som uttalar som en förskräckelsens konung vars "mordarkolon" är mordande från stad till stad och från by till by.

Någon har sagt, att det är skillnad på Åtskillnad här i världen och så ser det ut, ty när västmaktgeneralerens kolonner draga fram på "vinst" i Europa på "tiden" och när Rysslands kolonner i början av världskriget-vältrade in över Ostpreussen med blod i spåren, då heter det den ryska "Ansvaret" och "Om alltingen gallat Russians". Men när ryssarna 10 år efteråt dräpa folk, så benämnas de icke gallat Russians längre utan mordare!

Enligt de ryska tidningarna, som med stort S, äro utgivna i Moskva, har de ryska kolonerna i början av världskriget-vältrade in över Ostpreussen med blod i spåren, då heter det den ryska "Ansvaret" och "Om alltingen gallat Russians". Men när ryssarna 10 år efteråt dräpa folk, så benämnas de icke gallat Russians längre utan mordare!

Enligt de ryska tidningarna, som med stort S, äro utgivna i Moskva, har de ryska kolonerna i början av världskriget-vältrade in över Ostpreussen med blod i spåren, då heter det den ryska "Ansvaret" och "Om alltingen gallat Russians". Men när ryssarna 10 år efteråt dräpa folk, så benämnas de icke gallat Russians längre utan mordare!

Enligt de ryska tidningarna, som med stort S, äro utgivna i Moskva, har de ryska kolonerna i början av världskriget-vältrade in över Ostpreussen med blod i spåren, då heter det den ryska "Ansvaret" och "Om alltingen gallat Russians". Men när ryssarna 10 år efteråt dräpa folk, så benämnas de icke gallat Russians längre utan mordare!

Enligt de ryska tidningarna, som med stort S, äro utgivna i Moskva, har de ryska kolonerna i början av världskriget-vältrade in över Ostpreussen med blod i spåren, då heter det den ryska "Ansvaret" och "Om alltingen gallat Russians". Men när ryssarna 10 år efteråt dräpa folk, så benämnas de icke gallat Russians längre utan mordare!

Enligt de ryska tidningarna, som med stort S, äro utgivna i Moskva, har de ryska kolonerna i början av världskriget-vältrade in över Ostpreussen med blod i spåren, då heter det den ryska "Ansvaret" och "Om alltingen gallat Russians". Men när ryssarna 10 år efteråt dräpa folk, så benämnas de icke gallat Russians längre utan mordare!

Enligt de ryska tidningarna, som med stort S, äro utgivna i Moskva, har de ryska kolonerna i början av världskriget-vältrade in över Ostpreussen med blod i spåren, då heter det den ryska "Ansvaret" och "Om alltingen gallat Russians". Men när ryssarna 10 år efteråt dräpa folk, så benämnas de icke gallat Russians längre utan mordare!

Enligt de ryska tidningarna, som med stort S, äro utgivna i Moskva, har de ryska kolonerna i början av världskriget-vältrade in över Ostpreussen med blod i spåren, då heter det den ryska "Ansvaret" och "Om alltingen gallat Russians". Men när ryssarna 10 år efteråt dräpa folk, så benämnas de icke gallat Russians längre utan mordare!

Enligt de ryska tidningarna, som med stort S, äro utgivna i Moskva, har de ryska kolonerna i början av världskriget-vältrade in över Ostpreussen med blod i spåren, då heter det den ryska "Ansvaret" och "Om alltingen gallat Russians". Men när ryssarna 10 år efteråt dräpa folk, så benämnas de icke gallat Russians längre utan mordare!

Enligt de ryska tidningarna, som med stort S, äro utgivna i Moskva, har de ryska kolonerna i början av världskriget-vältrade in över Ostpreussen med blod i spåren, då heter det den ryska "Ansvaret" och "Om alltingen gallat Russians". Men när ryssarna 10 år efteråt dräpa folk, så benämnas de icke gallat Russians längre utan mordare!

Enligt de ryska tidningarna, som med stort S, äro utgivna i Moskva, har de ryska kolonerna i början av världskriget-vältrade in över Ostpreussen med blod i spåren, då heter det den ryska "Ansvaret" och "Om alltingen gallat Russians". Men när ryssarna 10 år efteråt dräpa folk, så benämnas de icke gallat Russians längre utan mordare!

Enligt de ryska tidningarna, som med stort S, äro utgivna i Moskva, har de ryska kolonerna i början av världskriget-vältrade in över Ostpreussen med blod i spåren, då heter det den ryska "Ansvaret" och "Om alltingen gallat Russians". Men när ryssarna 10 år efteråt dräpa folk, så benämnas de icke gallat Russians längre utan mordare!

Enligt de ryska tidningarna, som med stort S, äro utgivna i Moskva, har de ryska kolonerna i början av världskriget-vältrade in över Ostpreussen med blod i spåren, då heter det den ryska "Ansvaret" och "Om alltingen gallat Russians". Men när ryssarna 10 år efteråt dräpa folk, så benämnas de icke gallat Russians längre utan mordare!

Enligt de ryska tidningarna, som med stort S, äro utgivna i Moskva, har de ryska kolonerna i början av världskriget-vältrade in över Ostpreussen med blod i spåren, då heter det den ryska "Ansvaret" och "Om alltingen gallat Russians". Men när ryssarna 10 år efteråt dräpa folk, så benämnas de icke gallat Russians längre utan mordare!

Enligt de ryska tidningarna, som med stort S, äro utgivna i Moskva, har de ryska kolonerna i början av världskriget-vältrade in över Ostpreussen med blod i spåren, då heter det den ryska "Ansvaret" och "Om alltingen gallat Russians". Men när ryssarna 10 år efteråt dräpa folk, så benämnas de icke gallat Russians längre utan mordare!

Enligt de ryska tidningarna, som med stort S, äro utgivna i Moskva, har de ryska kolonerna i början av världskriget-vältrade in över Ostpreussen med blod i spåren, då heter det den ryska "Ansvaret" och "Om alltingen gallat Russians". Men när ryssarna 10 år efteråt dräpa folk, så benämnas de icke gallat Russians längre utan mordare!

Enligt de ryska tidningarna, som med stort S, äro utgivna i Moskva, har de ryska kolonerna i början av världskriget-vältrade in över Ostpreussen med blod i spåren, då heter det den ryska "Ansvaret" och "Om alltingen gallat Russians". Men när ryssarna 10 år efteråt dräpa folk, så benämnas de icke gallat Russians längre utan mordare!

Enligt de ryska tidningarna, som med stort S, äro utgivna i Moskva, har de ryska kolonerna i början av världskriget-vältrade in över Ostpreussen med blod i spåren, då heter det den ryska "Ansvaret" och "Om alltingen gallat Russians". Men när ryssarna 10 år efteråt dräpa folk, så benämnas de icke gallat Russians längre utan mordare!

Enligt de ryska tidningarna, som med stort S, äro utgivna i Moskva, har de ryska kolonerna i början av världskriget-vältrade in över Ostpreussen med blod i spåren, då heter det den ryska "Ansvaret" och "Om alltingen gallat Russians". Men när ryssarna 10 år efteråt dräpa folk, så benämnas de icke gallat Russians längre utan mordare!

ter. (Det nog långt emellan i föngvård för laböredes krig, eller som det också kallas revolution förkommer mera oömskäligt grymhet och bitterhet och hat än i "verkliga" krig (liksom man skulle kunna tänka om sådant mänskligt i samband med krig.) Det förefinnes kan man säga, en naturlig förutsättning för att påståendet äger sin rättighet när man betraktar att i krig nationer emellan som till ex. i världskriget England och Tyskland, så var det i båda sidor folk ur samma klasser, huvudsakligen arbetarklassen som ingenting annat hade med varandra, och som icke ens visste, varför de dräpte varandra, och som därför måste hata på befälning.

I en revolution däremot som den ryska, var det å ena sidan en folkklass, som haft utstå förtryck och orättvisor i tusentals år, och som därför icke behövde hata på befälning, ty hat och hämndtankar frodas ändå gott på förtryck och orättvisor. Andra sidan stod överklassen, alltså vanligtvis rikare och bättre utbildade arbetare men som nu genom revolutionen ser sina privilegier och rättigheter att leva på arbetarklassens arbetet hotade, och som därför bli hämndtörstiga. Detta är betydelsen av dessa som heliga ansedd rättigheter.

Ett uttryck, som av en ryssländsk-korrespondent tillknyttas den ovan nämnde Felix Djerzinsky, torde i detta sammanhang förtjäna att återges. "Det är vår uppgift", har han sagt, när han underskrivit dödsdomarna över motrevolutionärerna, "att under loppet av några år hämnas de miljoner, som överklassen allsidedt århundradets början markerat tillika". Detta är betydelsen av det som uttrycks i denna mening till de maktägande i våra dagar, att medan maktens dag varar för att brukas sin makt mänskligt, så att icke övergången från det gamla samhällssystemet till det nya, som ändå trots allt kommer, måste föregås av en hämningsdag med blodig vederköllning.

Man skulle kunna tro, att de rika med Rysslands exempel för ögonen skulle taga varning och låta sig nöja, även om de icke få allt, som finns, så att de till sist som en Tysklands Ständes kunna kalla det mesta av landet och vad som finnes däri för sitt, medan massan av folket ingenting äger.

Men det är nog föfångt att hoppas. De rika och maktiga på jorden, som dryga guldhalsar högre än alla andra gudar tillsammans, äro så förblindade av tron på pennings stora makt, att de icke kunna tro, att en maktstämning bygd på en grundval av pennningar någon gång kan falla, dock ven kunde tro, när Rysslands idealister och framtidssömnare med rasslande kedlor om foten vandrade fram i tunga vägen till Sibirien eller försäkrade i kejserliga fängelsehålor under Nevan, att Rysslande valda knutpliktiskt någon gång skulle falla. Men den föll!

BREV FRÅN ARMSTRONG, B. C.

Då jag först kom in i det lilla samhället, var det liksom att ett oväder just brutit ut. I varje gatörn stod en liten grupp nyfikna personligheter i tvärsysslatt med att räkna ut, hur i all världens besvärigheter man skulle bli i stånd till att utgå någoting vinstgivande och

gott för samhället samt kanske mest av allt någonting gott för sig själva och hemmet.

Långt borta på vägen, som leder in från bondgårdarna, synes en gammal utsliten häst sträva fram i den djupa snön. I skridan sitter en gammal gumma av åren ård och böjd, men ändå med en jaktysten blick i ögat och med en djup, klar röst, som påminner om fjärliga klara, rena källvatten. Låt mig se, säger en av de samtalande. Tror jag ej, att det besträmt är gamla Josefina på trettio-två, som kommer seglande till stan! Jag känner skutan jag, och det ser ut, som skulle någonting vara på tok här den stackars gumman. Kanse så har någon av korna brutit sig in i rotkällaren och fått en storvaxt rot i halsen, eller också så ej gissa mer, ty däråro på vägen hörs gummas ångestrop om hjälp att komma och taga fart på den fördärlige kaluten, ty den har varit framme igen förtiden natt, och tagit ett stort köttstycke och traskat iväg med det. Det är väl ett dussin av dem, säger hon, och kanske till på köpet så är det ryska grävgräver eller kanske ännu bättre, det kunde vara möjligt, att det var silver fox, ty grannens jäntor ha förliden dag talat om foxrott och flera såna där besynnerliga fotspår. Så här skulle det bli en vinstgivande jakt för någon god jaktlyrare med goda nerver och därtill tur.

Det begynte att kallna ner efter ryggen, och bakom örona var det liksom det klla litet, det var väl tankarna, som kommo och knackade på örhinnorna, förstås, ty nu voro goda råd drya, och alla så kändes vi villiga att utföra någonting stort, bara vi låte behövs på ut och våga liv och lem i den förfärliga skogen där bort i fjällen. Men Guds lag och människornas ansvarfulla trosorlikar förbjuda ju drap, och därför så ansågo vi oss liksom tvungna att våga en dykt emot roddjuren för att skydda Josefins liv. Men hur skulle det gå med bustrun och barnen, om vårt liv skulle utsläckas i den djupa, dystra skogen och endast några avsnaggda ben skulle bringas hem, då snön smälte bort i Isbrytningens tid. På ankammanstian voro vi endast två, nämligen gamle Karl August och jag. Han hade fört oss till en snödräpa, och vem vet, om det ej vore förlärt att vidrä rävspar, då näsan ej tjänstgjorde riktigt, och i bröstat kändes det ont och svårt att andas. Jag begynte nu att försöka att jag allena stod på dotelstian, och med en djup, stilla sucken blökade jag tillbaka på mitt förtvåna liv. Straffet hade kommit ändå till sist. Man måste en gång som med livet, mestadels genom döden, men kanske vid åtskilliga tillfällen så dräper hämmen. Jag begynte att bedja om förlåtelse för allt det onda, jag gjort, men jag som snart till den slutensatt, att härdvåg så skulle mitt ringa förtid på böner ej räcka till, ej heller så var det tid att tänka på att lias en hel del utantill, som har fallit ur minnet, nu då foxrott och vagsprång skulle påletas innan skymningen. Jag befälde kommit ändå till sist. Man måste en gång som med livet, mestadels genom döden, men kanske vid åtskilliga tillfällen så dräper hämmen. Jag begynte att bedja om förlåtelse för allt det onda, jag gjort, men jag som snart till den slutensatt, att härdvåg så skulle mitt ringa förtid på böner ej räcka till, ej heller så var det tid att tänka på att lias en hel del utantill, som har fallit ur minnet, nu då foxrott och vagsprång skulle påletas innan skymningen. Jag befälde kommit ändå till sist. Man måste en gång som med livet, mestadels genom döden, men kanske vid åtskilliga tillfällen så dräper hämmen. Jag begynte att bedja om förlåtelse för allt det onda, jag gjort, men jag som snart till den slutensatt, att härdvåg så skulle mitt ringa förtid på böner ej räcka till, ej heller så var det tid att tänka på att lias en hel del utantill, som har fallit ur minnet, nu då foxrott och vagsprång skulle påletas innan skymningen. Jag befälde kommit ändå till sist. Man måste en gång som med livet, mestadels genom döden, men kanske vid åtskilliga tillfällen så dräper hämmen. Jag begynte att bedja om förlåtelse för allt det onda, jag gjort, men jag som snart till den slutensatt, att härdvåg så skulle mitt ringa förtid på böner ej räcka till, ej heller så var det tid att tänka på att lias en hel del utantill, som har fallit ur minnet, nu då foxrott och vagsprång skulle påletas innan skymningen. Jag befälde kommit ändå till sist. Man måste en gång som med livet, mestadels genom döden, men kanske vid åtskilliga tillfällen så dräper hämmen. Jag begynte att bedja om förlåtelse för allt det onda, jag gjort, men jag som snart till den slutensatt, att härdvåg så skulle mitt ringa förtid på böner ej räcka till, ej heller så var det tid att tänka på att lias en hel del utantill, som har fallit ur minnet, nu då foxrott och vagsprång skulle påletas innan skymningen. Jag befälde kommit ändå till sist. Man måste en gång som med livet, mestadels genom döden, men kanske vid åtskilliga tillfällen så dräper hämmen. Jag begynte att bedja om förlåtelse för allt det onda, jag gjort, men jag som snart till den slutensatt, att härdvåg så skulle mitt ringa förtid på böner ej räcka till, ej heller så var det tid att tänka på att lias en hel del utantill, som har fallit ur minnet, nu då foxrott och vagsprång skulle påletas innan skymningen. Jag befälde kommit ändå till sist. Man måste en gång som med livet, mestadels genom döden, men kanske vid åtskilliga tillfällen så dräper hämmen. Jag begynte att bedja om förlåtelse för allt det onda, jag gjort, men jag som snart till den slutensatt, att härdvåg så skulle mitt ringa förtid på böner ej räcka till, ej heller så var det tid att tänka på att lias en hel del utantill, som har fallit ur minnet, nu då foxrott och vagsprång skulle påletas innan skymningen. Jag befälde kommit ändå till sist. Man måste en gång som med livet, mestadels genom döden, men kanske vid åtskilliga tillfällen så dräper hämmen. Jag begynte att bedja om förlåtelse för allt det onda, jag gjort, men jag som snart till den slutensatt, att härdvåg så skulle mitt ringa förtid på böner ej räcka till, ej heller så var det tid att tänka på att lias en hel del utantill, som har fallit ur minnet, nu då foxrott och vagsprång skulle påletas innan skymningen. Jag befälde kommit ändå till sist. Man måste en gång som med livet, mestadels genom döden, men kanske vid åtskilliga tillfällen så dräper hämmen. Jag begynte att bedja om förlåtelse för allt det onda, jag gjort, men jag som snart till den slutensatt, att härdvåg så skulle mitt ringa förtid på böner ej räcka till, ej heller så var det tid att tänka på att lias en hel del utantill, som har fallit ur minnet, nu då foxrott och vagsprång skulle påletas innan skymningen. Jag befälde kommit ändå till sist. Man måste en gång som med livet, mestadels genom döden, men kanske vid åtskilliga tillfällen så dräper hämmen. Jag begynte att bedja om förlåtelse för allt det onda, jag gjort, men jag som snart till den slutensatt, att härdvåg så skulle mitt ringa förtid på böner ej räcka till, ej heller så var det tid att tänka på att lias en hel del utantill, som har fallit ur minnet, nu då foxrott och vagsprång skulle påletas innan skymningen. Jag befälde kommit ändå till sist. Man måste en gång som med livet, mestadels genom döden, men kanske vid åtskilliga tillfällen så dräper hämmen. Jag begynte att bedja om förlåtelse för allt det onda, jag gjort, men jag som snart till den slutensatt, att härdvåg så skulle mitt ringa förtid på böner ej räcka till, ej heller så var det tid att tänka på att lias en hel del utantill, som har fallit ur minnet, nu då foxrott och vagsprång skulle påletas innan skymningen. Jag befälde kommit ändå till sist. Man måste en gång som med livet, mestadels genom döden, men kanske vid åtskilliga tillfällen så dräper hämmen. Jag begynte att bedja om förlåtelse för allt det onda, jag gjort, men jag som snart till den slutensatt, att härdvåg så skulle mitt ringa förtid på böner ej räcka till, ej heller så var det tid att tänka på att lias en hel del utantill, som har fallit ur minnet, nu då foxrott och vagsprång skulle påletas innan skymningen. Jag befälde kommit ändå till sist. Man måste en gång som med livet, mestadels genom döden, men kanske vid åtskilliga tillfällen så dräper hämmen. Jag begynte att bedja om förlåtelse för allt det onda, jag gjort, men jag som snart till den slutensatt, att härdvåg så skulle mitt ringa förtid på böner ej räcka till, ej heller så var det tid att tänka på att lias en hel del utantill, som har fallit ur minnet, nu då foxrott och vagsprång skulle påletas innan skymningen. Jag befälde kommit ändå till sist. Man måste en gång som med livet, mestadels genom döden, men kanske vid åtskilliga tillfällen så dräper hämmen. Jag begynte att bedja om förlåtelse för allt det onda, jag gjort, men jag som snart till den slutensatt, att härdvåg så skulle mitt ringa förtid på böner ej räcka till, ej heller så var det tid att tänka på att lias en hel del utantill, som har fallit ur minnet, nu då foxrott och vagsprång skulle påletas innan skymningen. Jag befälde kommit ändå till sist. Man måste en gång som med livet, mestadels genom döden, men kanske vid åtskilliga tillfällen så dräper hämmen. Jag begynte att bedja om förlåtelse för allt det onda, jag gjort, men jag som snart till den slutensatt, att härdvåg så skulle mitt ringa förtid på böner ej räcka till, ej heller så var det tid att tänka på att lias en hel del utantill, som har fallit ur minnet, nu då foxrott och vagsprång skulle påletas innan skymningen. Jag befälde kommit ändå till sist. Man måste en gång som med livet, mestadels genom döden, men kanske vid åtskilliga tillfällen så dräper hämmen. Jag begynte att bedja om förlåtelse för allt det onda, jag gjort, men jag som snart till den slutensatt, att härdvåg så skulle mitt ringa förtid på böner ej räcka till, ej heller så var det tid att tänka på att lias en hel del utantill, som har fallit ur minnet, nu då foxrott och vagsprång skulle påletas innan skymningen. Jag befälde kommit ändå till sist. Man måste en gång som med livet, mestadels genom döden, men kanske vid åtskilliga tillfällen så dräper hämmen. Jag begynte att bedja om förlåtelse för allt det onda, jag gjort, men jag som snart till den slutensatt, att härdvåg så skulle mitt ringa förtid på böner ej räcka till, ej heller så var det tid att tänka på att lias en hel del utantill, som har fallit ur minnet, nu då foxrott och vagsprång skulle påletas innan skymningen. Jag befälde kommit ändå till sist. Man måste en gång som med livet, mestadels genom döden, men kanske vid åtskilliga tillfällen så dräper hämmen. Jag begynte att bedja om förlåtelse för allt det onda, jag gjort, men jag som snart till den slutensatt, att härdvåg så skulle mitt ringa förtid på böner ej räcka till, ej heller så var det tid att tänka på att lias en hel del utantill, som har fallit ur minnet, nu då foxrott och vagsprång skulle påletas innan skymningen. Jag befälde kommit ändå till sist. Man måste en gång som med livet, mestadels genom döden, men kanske vid åtskilliga tillfällen så dräper hämmen. Jag begynte att bedja om förlåtelse för allt det onda, jag gjort, men jag som snart till den slutensatt, att härdvåg så skulle mitt ringa förtid på böner ej räcka till, ej heller så var det tid att tänka på att lias en hel del utantill, som har fallit ur minnet, nu då foxrott och vagsprång skulle påletas innan skymningen. Jag befälde kommit ändå till sist. Man måste en gång som med livet, mestadels genom döden, men kanske vid åtskilliga tillfällen så dräper hämmen. Jag begynte att bedja om förlåtelse för allt det onda, jag gjort, men jag som snart till den slutensatt, att härdvåg så skulle mitt ringa förtid på böner ej räcka till, ej heller så var det tid att tänka på att lias en hel del utantill, som har fallit ur minnet, nu då foxrott och vagsprång skulle påletas innan skymningen. Jag befälde kommit ändå till sist. Man måste en gång som med livet, mestadels genom döden, men kanske vid åtskilliga tillfällen så dräper hämmen. Jag begynte att bedja om förlåtelse för allt det onda, jag gjort, men jag som snart till den slutensatt, att härdvåg så skulle mitt ringa förtid på böner ej räcka till, ej heller så var det tid att tänka på att lias en hel del utantill, som har fallit ur minnet, nu då foxrott och v